

paa, hvad jeg her siger. Det er klart, at ethvert Pengeinstitut uanset dets Styrke vil være udsat for store Vanskeligheder, naar Uroen om det stadig vedligeholdes; og saaledes som Forholdene nu en Gang ligger for Landmandsbanken, vil enhver kunne se, at Uroen vanskeligt kan helt borttages. Men den højtærede Statsminister har faaet Syndsforladelse hos det konservative Folkeparti. Vorherre har ikke grebet ind paa den Maade, som „Kristeligt Dagblad“ paakaldte hans Indgriben. De troende her i denne Sal har set bort fra Juli-erklæringen og ønsker fremdeles den højtærede Statsminister stillet i Spidsen for Landets Regering.

Jeg har endnu nogle Ord om Bankaffæren til den højtærede Statsminister og den højtærede Handelsminister. Det er en underlig Maade, Regeringen nu, efter at Rekonstruktionen er foretaget, stiller sig paa overfor de andre Partier. Jeg tager ikke i Betænkning at sige, at man har brudt med Forudsætningerne ved Bankrekonstruktionen ved ikke at give det Udvalg, som Rigsdagen har nedsat, Meddelelser om Rekonstruktionens Forløb. Det blev meget højtideligt proklameret, at dette Udvalg skulde have en afgørende Indflydelse paa, hvorledes Bankens Forhold skulde ordnes. Sandheden er, at dette Udvalg ingen som helst Indflydelse har haft. Det har kun været sammenkaldt to Gange til Møde, og det, man stillede i Udsigt, er slet ikke blevet til Virkelighed.

Det blev lovet Offentligheden og Rigsdagen — man blev stillet overfor det som saa at sige en fuldbyrdet Kendsgerning —, at det nye Bankraads Leder skulde være en bestemt Mand; paa hans store Autoritet og store finansielle Indsigt og paa den uhyre Tillid, der næredes til ham baade indenfor og udenfor Landets Grænser, skulde Banken genopbygges. Endnu i sidste Øjeblik blev der overfor Folketinget stillet Ændringsforslag om, at det i Folketingsudvalget formede Bankrekonstruktionsforslag skulde laves om af Hensyn til Ønsker, som denne Mand havde. Da det kom til Stykket, blev han hverken Medlem af Bankraadet eller Bankraadets Formand, han gled fuldkommen ud. En ny Mand blev stillet paa hans Plads og oven i Købet en Mand, der slet ikke er Statens Repræsentant, saaledes at den Omstændighed, at Rigsdagen krævede, at Fler-tallet af Bankraadets Medlemmer skulde være Statens Repræsentanter, ingen Betydning har faaet her.

Man har ladet den private Kapital

om at vælge den Mand, der skulde være Bankraadets Formand og dermed fik Hovedindflydelsen paa Bankraadets hele Stilling. Man har udnævnt Bankraadsmedlemmerne, uden at man paa nogen som helst Maade har ladet Rigsdagens Udvalg faa Indflydelse derpaa; det har ikke en Gang faaet Meddelelse derom. Dette er fuldkommen i Strid med, hvad der blev givet Udvalget Tilsagn om. Heller ikke paa Direktionens Sammensætning har Udvalget haft den allerringeste Indflydelse. Man har ladet, som om Udvalget overhovedet ikke eksisterede. Den høje Regering ønskede vor Tilslutning i det afgørende Øjeblik, da det kneb, for at det kunde siges, at der var fuld Enighed om Rekonstruktionsforslaget; men aldrig saa snart havde man faaet vor Tilslutning, før man gik sine egne Veje og lod, som om Socialdemokratiet overhovedet ikke eksisterede.

Jeg skal ikke ved denne Lejlighed udtale noget om de Personer, som er indvalgt i Bankraadet eller i Ledelsen; jeg vil kun sige, at den høje Regering har haft en heldig Haand, for saa vidt som den vilde tilrettelægge det hele saaledes, at den nye Bankledelse var kemisk fri for alt, hvad der kunde siges at have blot fjerneste Tilknytning til Socialdemokratiet. Jeg tror, den høje Regering vil faa det ud af dette, at den fremdeles maa være ene om at ordne det videre fornødne. Man kan ikke vente, at Socialdemokratiet skal indtage nogen anden Holdning; skal vi behandles paa den Maade, hvorpaa vi er blevet behandlet, maa Regeringen ogsaa ordne sine Sager selv, og saa maa vi stille os paa det Standpunkt, at vi derefter intet Ansvar vil have.

Jeg tror ikke, Regeringen har fornøden Styrke til at operere paa denne Maade; det forekommer mig, at de økonomiske, de politiske Forhold og Styrkeforholdene er saaledes, at den nuværende Regering allermindst har Raad og Styrke til at stille sig paa det Standpunkt, at den fuldkommen kan ignorere os. Jeg har den Opfattelse, at som Forholdene ligger her i Landet, saaledes som vort Forhold er ogsaa til Udlandet, og saaledes som hele vor Stilling er, navnlig paa det økonomiske Omraade, er det ikke blot ønskeligt, men det er nødvendigt, at Partierne saa nogenlunde taler sig til Rette om Forholdene, at man ikke ensidig gennemfører sit. Jeg tror heller ikke, at det gaar an, at man stiller sig paa en saa udfordrende Maade, Klasse imod Klasse, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup har gjort. Jeg tror i alt Fald ikke, at det vil